

ud i Kamplinjen, hvor Landets og Folkets Fremtid nu skulde afgøres.

Efter sin Kærestes Ulykkesdød havde han i lang Tid haft en Sky for den store Offenligheds ti Tusinde Øjne. Han havde levet her i sin tomme Præstegaard og dannet sig sin egen stille Verden langt fra meget af det, der tidligere optog ham. En Savnets Verden ganske vist, men opfyldt af lykkelige Minder, der befolkede Tomheden og gjorde ham Ensomheden fortrolig. Men siden Sommerens Valgkamp havde hans Sind været i Gæring, og han havde følt Nederlaget saa meget tungere, som det flere andre Steder i Landet var lykkedes Menigheden at sende unge, modige Kristmænd ind i Tinget som Svar paa Farbroderens Undsigelse.

Han vidste godt, at det ikke vilde blive helt let for ham at bryde op fra sine mange Venner her og — maaske for bestandig — at skilles fra sine to Kirker, der var bleven ham saa hjemligt kære, og hvor han vel ogsaa nok selv vilde blive savnet lidt. At han i København maaske kunde risikere at træffe sammen med Frk. Jytte Abildgaard, foruroligede ham ogsaa noget. Skønt han nu tænkte tilbage paa sin Optagethed af den livstrætte og spotske Ministerdatter som en trist Forvildelse, kunde han til sin Skam ikke nægte, at Erindringen om hendes Skønhed endnu havde nogen Magt over hans Tanker. Men i Øje-